

שלה, וְלֹא תִימָא טְהַרְהָ דְּמִטְרוֹנִיתָא שלא תאמר שהוא טהרת המלכות לבעלה שהרי כבר מותרת היא מיד ביום השמיני, אֶלֶּא טְהַרְהָ סְתָם אלא טהרה סתם שהם טהרה לגוף הולד עצמו שהנפש מתיישבת בו ועל ידי כן ראוי לקבל שפע מקודש העליון, וְדַמֵי טְהַרְהָ אֶקְרוּן אֶלִּין דְּדַמֵי דְּכִיָּא ודמי טהרה נקראים הדמים שמטהרים את גוף הולד.

רעיא מהימנא

על מצות המילה נאמר סוד ה' ליראיו

וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמַּל בְּשֵׁר עַרְלָתוֹ. (ויקרא יב) פְּקוּדָא דָּא, לְמַגְזֵר לְתַמְנֵיא יוֹמִין גְּזִירוֹ דְּקַיִמָא קַדִּישָׁא. רְזָא עֲלָאָה מצוה זו למול לשמונה ימים לאות ברית קודש יש בה סוד עליון שאין מגלים אותו לכול, דְּכַתִּיב, (תהלים כה) סוּד יְהוָה לִירְאָיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם. לְמַאן הרי שהוא סוד שאין מגלים אותו אלא ליראיו, לְאִינּוֹן יִרְאָיו אִינּוֹן דְּחֵלִי חֲטָאָה היינו לאלו שהם יראי חטא הנשמרים מלפגום ולחלל אות ברית קודש ונקראים יראיו, וְדָהָא רְזָא דְּקַיִמָא קַדִּישָׁא לָא אֲתַתְּזֵי לְגַלְתָּהּ בַּר לְהוּ כִּי סוּד הַמְצוּהָ שֶׁל הַמִּילָה בְּאוֹת בְּרִית קוֹדֵשׁ לֹא רְאוּי לְהַתְּגַלּוֹת כִּי אִם לְהַסֵּם. וְרְזָא דְּקַיִמָא קַדִּישָׁא, הָא אוֹקְמוּהָ וְאֲתַמַּר בְּכַפָּה דְּיֻכְתֵּין וסוד המילה כבר ביארוהו ונאמר בכמה מקומות (עי' סוף פרשת לך לך ובעץ חיים שער האונאה).

יום השמיני כנגד היסוד דז"א כדי להעביר את הערלה

וְרָזָא דָּא לְתַמְנֵיָא יוֹמִין, אִיהוּ חַיּוּבָא עַל עֲלֻמָּא, לְכָל

עָמָא קַדִּישָׁא וסוד המילה לשמונה ימים הוא חיוב על העולם לכל עם

ישראל הקדושים [קנז]. **וְדִכְתִּיב, וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמַּל בֶּשֶׂר**

עַרְלָתוֹ. יוֹם הַשְּׁמִינִי, דָּא הוּא אֶת קַיְמָא קַדִּישָׁא יוֹם

השמיני הוא כנגד היסוד דז"א שהוא אות ברית קודש העליון, **וְאִיהוּ תַּמְנֵיָא**

לְכָל דְּרָגִין והוא שמיני לכל מדרגות האצילות היינו כי מהחכמה שהיא ראשית

האצילות עד היסוד הם ח' מדרגות חו"ב חג"ת נה"י. **וּגְזִירוֹ דִּתְהוּא קַיְמָא**

ומצות הברית של אות ברית קודש הוא, **לְאַעְבְּרָא הַהוּא עַרְלָה מִקַּמִּי**

בְּרִית כדי להעביר מלפניו את הערלה שהיא סוד הנחש נוק' דקלי' הסובב אותו ועי"ב

לא יתאחזו שם החיצונים וירדו החסדים עד היסוד.

בזמן המילה הערלה נדחית משורש כל נשמות עם ישראל

דִּתְהוּא בְּתַהוּא זְמַנָּא דְּמַתְכַנְשֵׁי עָמָא קַדִּישָׁא לְאַעְבְּרָא

הַהוּא עַרְלָה מִקַּמִּי בְּרִית ובאותו הזמן שמתאספים עם ישראל

להעביר את הערלה מלפני הברית קודש כאן למטה בעוה"ז, **קַדִּישָׁא בְּרִידָּ הוּא**

כְּנִישׁ כָּל פְּמִלְיָא דִּילִיָּה הקב"ה מכנס את כל הפמליא שלו, **וְאִתְגַּלִּי**

אור הרשב"י

[קנז] ואע"פ שהאב חייב למול את בנו הרי

נפסק להלכה שאם אין לו אב כל ישראל

חייבים למולו ובי"ד הם שלוחיהו דכל

הלימוד היומי

וְדַאי לְאֶעֱפְרָא לְהֵהוּא עֲרָלָה לְעֵילָא מְקַמֵּי בְרִית

קַיִימָא קַדִּישָׁא ומתגלה ודאי בהארה גדולה כדי להעביר את הערלה החופפת

למעלה לפני אות ברית קודש העליון שהוא יסוד דז"א. וְדָהָא כָּל עוֹבְדֵינָן

דְּיִשְׂרָאֵל עֲבָדֵינָן לְתַתָּא, מִתְעַרְי עוֹבְדָא לְעֵילָא שהרי כל

מעשי עם ישראל הנעשים למטה הם מעוררים את המעשים למעלה לפעול כפעולתם

בפרצופים העליונים. וּבְהֵהוּא זְמַנָּא אֲתַדְחִיָּא הֵהוּא עֲרָלָה,

מִכָּל עַמָּא קַדִּישָׁא לְעֵילָא ובאותו הזמן נדחית הערלה משורש כל נשמות

עם ישראל הקדושים [קנח].

הערלה מאכל לנחש

וּלְהֵהוּא עֲרָלָה מִתְקַנֵּי מְאֵנָא חֲדָא בְּעַפְרָא ולאותה הערלה

שכורתים מהנימול מתקנים כלי אחד בעפר [קנט], לְאִשְׂרָאֵה

אור הרשב"י

אל גבעת הערלות. והיו ישראל לוקחין את הערלה ואת הדם ומכסין אותן בעפר המדבר. וכשבא בלעם הקוסם ראה את כל המדבר מלא מערלתן של ישראל, אמר מי יוכל לעמד בזכות ברית דם המילה שהוא מכסה בעפר, שנאמר [במדבר כג, י] מי מנה עפר יעקב. מכאן אמרו חכמים מכסין את ערלת הדם בעפר הארץ וכ"פ השו"ע (יו"ד סימן רס"ה ס"י) נותנין את הערלה בחול ועפר, ובוהר כאן מבואר שצריך שיהיה בתוך כלי בעפר ולא רק לקברו בעפר. וכן הוא בתיקוני הזוהר

[קנח] והתבונן אחי בדבר כי אין זה רק לגבי א"ק ואבי"ע דאותו ינוקא הנימול אלא לכל נשמות ישראל ודבר זה חידוש גדול הוא שגילה הרעיא מהימנא.

[קנט] ובפרקי רבי אליעזר פרק כט איתא: וכשבאו ישראל לארץ ישראל, אמר הקדוש ברוך הוא ליהושע, אי אתה יודע שאין ישראל נמולין כתקנן חזר ומל אותם פעם שניה, שנאמר [שם ב] מל את בני ישראל שנית. וקבץ כל הערלות עד שעשה אותם כגבעה, שנאמר [שם ג] וימל את בני ישראל

הַהוּא עֲרָלָה בְּגוּיָהּ כְּדִי לַתֵּת אֶת הָעֲרֵלָה בְּתוֹכּוֹ לְמַאֲכַל הַנֶּחֱשׁ, בְּרִזָּא
 דְּכִתִּיב, (ישעיה סה) וְנֶחֱשׁ עֶפֶר לְחֶמוֹ, בסוד הכתוב ונחש עפר לחמו היינו
 הערלה שאנו מטמינים בעפר, וכן (בראשית ג) וְעֶפֶר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ.

צריך לנהוג בכבוד באותו מקום

מִכָּאֵן, דְּלֹא אֶצְטְרִיךְ לְאַנְהֵגָא קְלָנָא בְּהוּא אֶתְרֵי שׁ
 ללמוד שלא נכון לנהוג בזיון באותו מקום היינו בס"א כלומר שעדין אנו
 צריכים ליתן לו מזוננו כדי חיותו מתמצית שפע הקודש, אַף עַל גַּב דְּמַעְבְּרִי
 לִי הַמְּקוֹמֵי הַאי בְּרִית אַע"פ שאנו מעבירים אותו מלפני אות ברית.

אור הרשב"י

בעפר בארץ ועל ידי כן עד מהרה ירוץ דברו
 שתתקבל תפילתו. ובספר אבן יקרה (עמוד
 רכא) כתב שזהו החלק של הס"מ מהמזבח כי
 כשרואה הס"מ שאנו נותנים לו חלק
 מהקדושה הגדולה שבמצות מילה על ידי זה
 הוא מסתלק ואינו מקטרג על עושי המצוה
 אבל כשרואה שאין חוששין לו אז הוא עולה
 ומקטרג ואומר פלוני שמתקדש באותה
 קדושה ומכניס את בנו לברית מילה כך וכך
 עבירות עשה יום פלוני והוא נענש על ידו
 עכ"ל.

(תיקון לו דף עח ע"א) "ערלה אמאי שוינהו
 במאנא בעפרא" ובתיקונים דף יא מבואר
 שהוא סגולה להצילו באותו עפר מחיבוט
 הקבר. ובספרים הקדושים מובא שחסידים
 ואנשי מעשה נוהגים לקבור הערלה בחצר
 בית הכנסת וזוהי סגולה מופלאה שהתינוק
 יהיה אוהב תורה ונכסף להצרות בית ה'.
 וכתב מהרש"ו בהגהותיו על שער מאמרי
 רז"ל (שבת ב:) על הכתוב בתהילים "השולח
 אמרתו ארץ עד מהרה ירוץ דברו" שהוא רמוז
 את הערלה שחותכים אותה ומשימים אותה